

Dosvědčí vám to dva ohaři ze dvou, jako obvykle v naší rodině.

Kdysi dávno jsem si čas od času naordinovala půst, ať si tělo odpočine od toho všeho, co do něj člověk furt láduje a má čas se zaobírat chvilku čistě jen a jen očistou. A ondynoj po dlouhý době jsem si řekla, že bych se k tomu mohla zase vrátit, že je na čase. Tak asi před měsícem jsem si to stříhla prvně a cajk.

No a teď jsem si řekla, že když mi to tak hezky jde, budu v tom pokračovat. Jako všechno, i tohle dělám živelně a jak mě to prostě napadne, neplánovaně. Takže jsem si v úterý ráno řekla, že dneska by to šlo. Odložila jsem Brtnikem připravenou snídani do lednice a s prázdným batůžkem vyrazila do prasé. Tam jsem uvařila kýbl čaje, natočila dva kýble vody a bylo. V pohodě jsem si vegetovala a tělo se ani nerozčilovalo, žaludek se o jídlo nehlásil, mozek se nevzpouzel, šéčko šlapalo jak má. Doma jsem se pak místo žrádla uvelebila na gauči, vzala si tam na dočtení knížku o Gruzii a jejich psech, který jsou těmi pravými kavkazáky (na rozdíl od psů produkovaných v Rusku a rozesílaných do světa) a říká se jim Tarty. A stylově se k týhle četbě obložila ohařiskama. Tak dokonale jsem se obložila, že jsem si nemohla jít ani uvařit čaj a musel mi ho naservírovat Brtnik. Spát jsem šla v pohodičce a ve stejný pohodičce jsem se probudila. Tělo bylo pořád spokojený a tak jsem si řekla, že prozatím ještě vynechám i snídani a protáhnu to o půl dne. Zodpovědně jsem si pro ten den dala do batůžku velké kelímek Hollandie a jablíčka, abych ten start udělala tak jako snažší a zdravěj.

Mno. Možná jsem to neměla tak zdravě hrotit a měla jsem se najíst normálně, tak jak to běžně dělávám. Páč tělo, který bylo do té doby naprosto v pohodě s tím, že se nežere, tak v momentě, kdy jsem chtěla trávení lehce nastartovat tím jogurtem, dalo lehce najevo, že jako s tímhle teda úplně nepočítalo. Ten jogurt byl možná kamenen úrazu, páč po lehký večeri pak v noci následovalo peklíčko. Výsledek byl, že jsem ráno byla totálně rozebraná a neschopná se dostavit do pracovního procesu. Tudíž, tudíííž jsem se ozvala do práce, že bych si potřebovala vzít půl dne volna, abych se vzpamatovala. A poté jsem odpadla a spala až do půl desátý □ □ .

A teď na scénu vstupují ti dva ohařící, kteří byli nejen rozradostněný tím, že mě mají doma a že taky konečně vstávám, ale následně tím, že jsem je vytáhla ráno na dlouhou prochajdu. Chápejte ráno-dlouhá prochajda!! A navíc za plnýho světla. Co světla!! Bylo nádherně,

sluníčko už jarně svítilo a já si řekla, že to ještě stíháme (no... pak jsem měla pravda trochu časovou nouzi, ale to už je u mě tak nějak normální) a vyrazili jsme prostě do polí. S tím, že se zaměřím s Tali dneska na to, že ten průchod od sámošky ke klášteru bude tentokrát echtgold civilizovanej. No se dá říct, že byl, ale asi jen díky kachnám. Páč..... Ještě před tím si našla na jednom z našich pidirybníčků kachny. Zapikoligovala se tam a odmítala se hnout. Vystavovala jak divá. To jsem pochopitelně brala a šla jí tam vyzvednout. Co jsem poté ale nevezala, bylo to, že do toho rybníčku za nima hópła. Tak to teda ne, frajerko!!! Tohle se nedělá. Ty kachny necháš na pokoji a proběhl kázeňský pohovor. Což pochopitelně následně způsobilo i to, že byla ochotnější jít v klidu a nevyvádět, když má zatrhnutej ten tipec ☐ ☐ .

Volno dostali za klášterem, ale záměrně jsem dneska nešla podél toho zarostlýho plácku, co tam vždycky musí rajtovat, ale přes silnici po chodníku. Nemusí to být furt stejný, že jo. Když jsme zabočili k polím, musela si to prokontrolovat aspoň na kraji a pak se k nám přidala. Na oraništi se pustila do plachtění a my si šli s Rumíčkem podél pole a říkali si, že je to ma-goor. Bylo mi jasný, že celou trasu nemám šanci projít, a tak jsem si naplánovala, že projdeme ten první čtverec stařiny, tam kde jsou haldy pro kola a pro dnešek si budu trvat na tom, že trénujeme pohyb čistě jen po cestě. Žádný štrachání ve křoví. Však opět - nemusí to být furt stejný, že jo. Mno, tak tady jsme měli trošku rozdílný názory na to, co je, a co není pohyb po cestě a občas bylo nutno zdůraznit, že platnej názor je jedine ten MŮŮŮŮJ! ☐ . Odměnou pak za řádný chování bylo velkovolno, který jsme s Rumíčkem využili k tomu, že se lítalo po haldách. Jak dva cvoci jsme byli. Tak jsme se do toho položili, že jsem přestala hlídat čas. Aaaa to nebylo dobře, tooo nebylo vůbec dobře. ☐ . A nejen z časových důvodů teda. Páč mé lehce oslabené tělo úplně nepočítalo s nějakou větší aktivitou a tím pádem mě obratem začaly bolet nohy, jak když si pořídím křípku a nebo uběhnu maraton. "Jak si stará, tak si blbá, Koláče!" napomenula se a poté se už jen disciplinovaně ploužila.

Směr domov. Ploužení umocňovala Taliprtka, páč měla tisíc a jednu potřebu zkoumat kdejaký stéblo. Nedivím se jí, bylo fakt krásně a kdyby to šlo, taky nejdu dom. Enemže se muselo. "Můžeš bejt ráda, děfčico, že jsme takhle nečekaně vypadli dopoledne ven! Kdyby nebylo mého půstování, chrápete dávno na pelechu!" osvětlila jsem jí a snažila se trochu to zrychlit. Spíš marně, než úspěšně. Až jsem začínala mít obavu, že si nestihnu umýt hlavu, což bylo nezbytně nutný teda. No nakonec se to stihlo, ale bylo to o chlup. Spíš teda jako o chlup pozdějš ☐ , by se dalo říct. Ale bylo tak krásně a voni tak spokojený, že se mi nikdo nemůže divit.

Doma jsem pak kmitala jak částice v urychlovači, abych to všechno stihla. Ohařiska se po velmi, velmi pozdní snídani usalašili na pelechy a spokojený, jak prima dopolko to bylo, mlátili špačky, zatímco já se snažila vykýblovat do práce. Jak já jim vždycky závidím!